

ROOMS²⁰¹²+

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

ROOMS²⁰¹²
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

St George Lycabettus Hotel
Δεξαμενή, Κολωνάκι

26/01/2012 - 12/02/2012

ROOMS²⁰¹²⁺
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Αίθουσα Τέχνης Καππάτος
Αθηνάς 12, Αθήνα

28/01/2012 - 25/02/2012

ROOMS²⁰¹²

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Στη δεύτερη δεκαετία των ετήσιων εκθέσεων μας που έχουν ως ζητούμενο την ανίχνευση και παρουσίαση στο ευρύ κοινό των νέων τάσεων και προτάσεων στον εικαστικό χώρο, έχουμε την ευκαιρία να ανακαλύψουμε και να κατανοήσουμε τη σκέψη και το δημιουργικό έργο των σύγχρονων καλλιτεχνών και θεωρητικών τέχνης, να προβάλλουμε το σημαντικό και ουσιώδες και να διευρύνουμε τα όρια της εμβέλειας και υποδοχής. Στην δωδέκατη διοργάνωση αυτών των εκθέσεων, πιστεύουμε ότι αυτή η προσπάθειά μας έχει δείξει και την αντοχή της αλλά και την αναγκαιότητα και χρησιμότητά της ως ένας τόπος συνάντησης και επικοινωνίας, μια πλατφόρμα διαλόγου και ανάδειξης προβληματισμών. Ένας χώρος δικός μας, έρευνας και στοχασμού, ένας χώρος όπου η ελεύθερη δημιουργική σκέψη βρίσκει έδαφος να υπάρξει από κοινού, να παράγει δημόσιο λόγο και να προσεγγίζει ένα κοινό πολιτών που αναζητά την επαφή με την πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία.

Σε αυτή τη διερευνητική, ευρεία ανίχνευση των σύγχρονων «τόπων», ζητάμε τη συνεργασία όσο το δυνατό περισσότερων επιμελητών, νεότερων όπως και καθιερωμένων, ώστε το αποτέλεσμα να συγκεντρώνει και να αποκαλύπτει αρκετές από τις υπάρχουσες τάσεις της θεωρητικής σκέψης στο χώρο της τέχνης. Οι καλλιτέχνες που στη συνέχεια προτείνονται, πιστεύουμε ότι αποτελούν σαφείς ενδείξεις της σημερινής εικαστικής πραγματικότητας στη νέα σύγχρονη τέχνη καθόσον η σύγχρονη δημιουργική θεωρητική σκέψη βρίσκεται σε μια αντίστοιχη και παράλληλη πορεία έρευνας του περιεχομένου της και αναζήτησης του αντικειμένου της με τη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία. Καταδεικνύεται έτσι ο πλουραλισμός των εκφραστικών μέσων, η ανεξαρτησία, ο χαρακτήρας, η διαφορετικότητα, οι ιδιομορφίες, η μορφοπλαστική ποικιλία της καλλιτεχνικής δημιουργίας όπως διαμορφώνεται στην αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα και όπως ενδεχομένως θα εξελιχθεί.

Η επιλογή ενός ξενοδοχείου για τη παρουσίαση αυτής της έκθεσης, είναι συνάρτηση της επιλογής για αυτόνομες παρουσιάσεις καλλιτεχνών στον ίδιο χώρο αλλά και της ανάγκης το σύγχρονο έργο τέχνης να διεκδικήσει και να καταλάβει τον δικό του προσωπικό, ιδιωτικό και ταυτόχρονα δημόσιο χώρο, σε πλήρη αντιστοιχία και αρμονία με το χαρακτήρα και το νόημα του σήμερα.

Μέσα από την ξεχωριστή ιδιαιτερότητα και το “προσωπικό στοιχείο” του έργου τέχνης, την πολυσημία και τη συμπαντικότητα του πνευματικού περιεχομένου του, την ενδελέχεια της ιστορικότητάς του αλλά και την ανάγνωσή του σε μια πράξη ερμηνείας του λόγου του, οικειοποίησης και μεταφοράς, καταδhlώνεται αφ’ ενός η συνενοχή όσων συν-ενέχονται στην διαδικασία της εξέλιξης αυτής της πολιτισμικής αξίας και αφ’ ετέρου ο βαθμός εξάρτησης, επιρροής και αλληλεπίδρασης, καλλιτεχνικής και κοινωνικής, μεταξύ περιφέρειας και κέντρου. Εξετάζεται η ταυτότητα και η μοναδικότητα του έργου τέχνης, που ισχυροποιείται εμπειρόχοντας ταυτόχρονα σημεία και ιδιότητες πολιτισμικής ανεξιθρησκίας και υπέρ-εθνικότητας. Η εξέλιξη των σχέσεων και των προτάσεων συνέβαλε ώστε να μπορούμε να αναζητούμε και να συνυπάρχουμε ταυτόχρονα σήμερα και να δηλώνουμε ότι το φαινόμενο της Τέχνης δεν είναι ατομική υπόθεση αλλά συλλογική.

Με τη βεβαιότητα αυτή αλλά και έχοντας συνείδηση ότι η εξέλιξη των πραγμάτων οφείλεται και στην πρωτοβουλία όσων εμπλέκονται με δημιουργική διάθεση σε αυτό τον ιδιαίτερο πνευματικό χώρο, συγκεντρωθήκαμε μια ακόμη φορά, για να ανιχνεύσουμε και να παρουσιάσουμε, μέσα από αυτή την Έκθεση, τη σύγχρονη πραγματικότητα στο ευρύτερο εικαστικό περιβάλλον μας. Παρουσιάζουμε με τη συνεργασία και τις προτάσεις ενός μεγάλου αριθμού επιμελητών - όχι μόνο θεωρητικών της τέχνης, αλλά και αρχιτεκτόνων, θεατρολόγων, χορογράφων - ένα μεγάλο αριθμό νέων πρωτοεμφανιζόμενων καλλιτεχνών με τη φιλοδοξία αυτή η πρωτοβουλία μας να αποτελεί μια πλατφόρμα διαλόγου και συνύπαρξης του λόγου και του έργου. Ένα όχημα για τη συλλογική δράση, ένα κοινό δημόσιο χώρο για τα προσωπικά οράματα.

Ιάνθη Αγγελιογλου

Το Σεντόνι / Ημερολόγιο II

Τον Ιούνιο του 2011, η Ιάνθη Αγγελιογλου προσκαλούσε το κοινό σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, στο κέντρο της Αθήνας, να δει το έργο της, με τίτλο Το Σεντόνι/Ημερολόγιο, προσφέροντας τη δυνατότητα σε όποιον ήθελε να διανυκτερεύσει, ξαπλώνοντας ανάμεσα στα λευκά σεντόνια της, πάνω στα οποία είχε τυπώσει αποσπάσματα των χειρόγραφων σημειώσεών της από το προσωπικό της ημερολόγιο. Ο αποδέκτης αυτής της πρόσκλησης θα άφηνε το σώμα του να τυλιχτεί ανάμεσα στις μύχιες σκέψεις, τα αδήλωτα συναισθήματα, τις προσωπικές εμπειρίες και τα γεγονότα της ιδιωτικής της ζωής, που αποτυπώνονταν ανεξίτηλα πάνω σε αυτά τα σεντόνια. Προβαίνοντας η ίδια στην αποκάλυψη σε κοινή θέα και κοινή χρήση ενός κατ' εξοχήν απαραβίαστου αντικειμένου, που είναι το προσωπικό ημερολόγιο, άνοιγε τα σωθικά του εσώτερου εαυτού, αναζητώντας την επαφή με τον Άλλον σε πολλαπλά επίπεδα, σωματικά, πνευματικά, συναισθηματικά. Με αυτήν την πράξη, δρούσε ακυρωτικά αναφορικά με το απόρρητον του ατομικού χώρου. *«Ο λόγος μπαίνει ανάμεσα στο δέρμα των ανθρώπων, διαμεσολαβεί τη σωματική επαφή. Μέσω της αφής και του δέρματος φτάνουμε στη συνάντηση και τη βαθύτερη επικοινωνία»*, σημειώνει η ίδια, δίνοντας μια πρωτότυπη απεικόνιση στους στοχασμούς του Ρόλαντ Μπαρτ, ο οποίος γράφει, *η γλώσσα μου είναι ένα δέρμα...τυλίγω τον άλλον μέσα στις λέξεις μου, τον χαϊδεύω, τον ψηλαφώ...ξοδεύομαι προσπαθώντας να εξασφαλίσω τη διάρκεια αυτού του σχολιασμού στον οποίον υποβάλλω τη σχέση**.

Αν σ' εκείνο το έργο, το σώμα του άλλου, τυλίγονταν με το λόγο της, δεινόσε στα απόκρυφα του εαυτού της, αν σ' εκείνη τη συνάντηση το δέρμα του άλλου τρίβονταν με το γραπτό λόγο της, αντίθετα, στην εγκατάσταση, που πραγματοποιεί στα ROOMS 2012, η διαδικασία επαφής προτείνεται μέσω μιας άλλης οδού. Τα κρεβάτια είναι στρωμένα με τα ίδια σεντόνια, αλλά δεν αποτελούν πια τόπο σαρκικής επαφής μεταξύ έργου και αποδέκτη. Ερμητικά κλεισμένα σε μια γυάλινη προθήκη, που περιβάλλεται από πάγκους, προσκαλούν το θεατή να ξαποστάσει και ν' αφουγκραστεί τον ψίθυρο μιας εξομολογητικής δράσης του καλλιτέχνη, που απηχεί μέσα από το διάφανο άβατο, καθιστώντας το θεατή κοινωνό της ολικής ταυτότητάς του. Για την ίδια, το σεντόνι είναι ο τόπος του σώματός της.

Με τον ψίθυρο ενός λόγου πηγαίου, αντι-εξουσιαστικού, αντι-ηρωικού, τρυφερού, αγωνιώδους, πεζού, πονεμένου, μ' ένα λόγο αποσπασματικό, ασύντακτο σε γραμμική χρονική συνέχεια, διαμορφώνει στο χώρο ένα πραγματικό, αισθητό σημείο συνάντησης μεταξύ του έργου και του δέκτη, όπου ο διαχωρισμός μεταξύ του υποκειμένου και του αντικειμένου διαλύεται. Το Σεντόνι/Ημερολόγιο διαμορφώνει ένα πεδίο αλληλεπίδρασης, όπου η τέχνη αντιστέκεται σθεναρά στην τυποποίηση της αισθητικής της μορφής.

Έφη Στρούζα

2012 ROOMS

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Ελίζα Αλεξανδροπούλου, Χριστίνα Καμμά

Το θέμα της βίας μέσα από τη διαλεκτική σχέση φως-σκοτάδι, θεμελιώδη συνθήκη της σκηνικής πράξης, αναδεικνύει το δωμάτιο 513. Η Ελίζα Αλεξανδροπούλου & η Χριστίνα Καμμά – απόφοιτες του Τμήματος Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ., με ειδίκευση στο θεατρικό φωτισμό – συνδέουν το “κόκκινο νήμα” της οργισμένης γραφής της Σάρας Κέην με την οργή των ημερών μας.

Στο δωμάτιο ενός πολυτελούς ξενοδοχείου σε εμπόλεμη ζώνη, οι κολασμένοι του Blasted αποκαθιστούν τη χαμένη σχέση του θεάτρου με τον κίνδυνο: ένας εκπρόσωπος της σκανδαλοθηρικής δημοσιογραφίας, μία νέα γυναίκα με νοπτική υστέρηση, ένας βιασμός. Μάχες εσωτερικού χώρου που κορυφώνονται με την εισβολή ενός στρατιώτη και ένα βομβαρδισμό.

Στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου της σημερινής Αθήνας, ποιό είναι το όριο ανάμεσα στον ιδιωτικό και στο δημόσιο χώρο, ανάμεσα στο προσωπικό καταφύγιο και στην ακραία εμπειρία του δρόμου;

«Έδώ μέσα βρίσκεται η πόλη», μοιάζει να απαντούν οι δύο φωτίστριες, και ο χρόνος παγώνει.

Δηώ Καγγελάρη

video: ποιητική πλατφόρμα Mayakon+Sky

ROOMS 2012

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Ομάδα Αμάλαμα

Η performance που παρουσιάζει η Ομάδα Αμάλαμα έχει αποσπασματικό και ατελή χαρακτήρα. Με βασικά εργαλεία ένα στρώμα ύπνου, το ανθρώπινο σώμα ενός χορευτή και μια βιντεοπροβολή, η ομάδα ανασκευάζει κομβικές στιγμές της νεότερης ελληνικής ιστορίας και των πρωταγωνιστών της, από την ίδρυση του Ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα. Μέσα από σημεία-ιζήματα που προκύπτουν από σεναριακή επεξεργασία και αυτοσχεδιασμό, η δράση συγκροτεί μια ακολουθία στιγμών που δίνει την αίσθηση ενός «ρυθμού της ιστορίας». Ανάμεσα στις επεξεργασμένες ιστορικές αναφορές εντοπίζει κανείς τη νωθρότητα ενός λαϊκού σώματος που παραμένει απαθές σε καταγιστικές και απειλητικές αλλαγές. Ορισμένες σημαντικές πολιτικές φυσιογνωμίες της νεοελληνικής ιστορίας διακόπτουν την ροή προκαλώντας εφήμερη αναστάτωση. Η performance θα λειτουργήσει ως απόσπασμα ενός ευρύτερου έργου που θα την αναπλαισιώσει. Από το 1996 η ομάδα αξιοποιεί στοιχεία από την καλλιτεχνική performance, το βίντεο, το θέατρο και το χοροθέατρο. Στις πιο πρόσφατες δουλειές της ερευνά τα κοινωνικά στερεότυπα που διέπουν τις έμφυλες σχέσεις στην ελληνική κοινωνία.

Μαρία Γοργία

Συντελεστές:

Σύλληψη-χορογραφία: Μαρία Γοργία

Ερμηνεία: Σταύρος Αποστολάτος

Βίντεο: Μαρία Γοργία, Περικλής Μαθιέλης

Σκηνικά-κοστούμια: Μαρία Γοργία, Σταύρος Αποστολάτος

Παραγωγή: Ομάδα Χορού Αμάλαμα

ROOMS 2012

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Νικολέττα Αντωνάκου, Βιργινία Μαστρογιαννάκη, Αναστάσης Στρατάκης

Τρεις, από τους πολλούς, δρόμοι για τη ζωγραφική.

Στις σημερινές κοινωνίες η σχέση του ατόμου με την υψηλή τεχνολογία δεν είναι μόνο καθοριστική και ολοκληρωτική. Πάρα πολύ συχνά η τεχνολογία έρχεται να γίνει ο τελικός παράγοντας που θα καθορίσει τη σχέση του με το περιβάλλον, το φυσικό κόσμο, την επικοινωνία και φυσικά την έκφρασή του. Το υποκείμενο θα αντιληφθεί ότι η τεχνολογία που δημιούργησε του απέσπασε προοδευτικά σημαντικό μέρος της “εξουσίας” του επάνω στο αντικείμενο.

Την εκδοχή αυτής της σχέσης η σύγχρονη τέχνη τη βιώνει πολλές δεκαετίες, είτε μέσα από τα έργα της πρωτοπορίας είτε από τη συνθήκη που ακολούθησε το τέλος της σχέσης μας με το μοντέρνο.

Ωστόσο, δεν είναι καθόλου λίγες οι περιπτώσεις καλλιτεχνών, που επιχειρούν να συνοψίσουν στο βασικό μέσο της τέχνης τη ζωγραφική, τις ιστορικές ανατροπές του μέσου, είτε να επαναξιολογήσουν τις αξίες (εφαρμόζοντας τις βασικές αρχές της ζωγραφικής), που εμπλέκονται στο ιστορικό μοντέλο του τρόπου με τον οποίο υπάρχει.

Βέβαια η “επιστροφή” στη ζωγραφική, που ξεκίνησε εδώ και τρεις δεκαετίες, είχε πολύ διαφορετικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Πρώτα γιατί όπως πλέον συνειδητοποιήσαμε η ζωγραφική σαν κεφάλαιο της σύγχρονης τέχνης δεν ακυρώθηκε ποτέ, ακόμα και όταν οι νεο-πρωτοπορίες ερευνούσαν την έξοδο στις τρεις διαστάσεις και στην κατηγορία του χρόνου. Υπήρχε ύστερα, είτε ανεξάρτητα ως γλώσσα έκφρασης είτε ως πλαίσιο μέσα στο οποίο εξελίχθηκε η εικαστική έρευνα στο χώρο και το χρόνο, αφού δεν είναι λίγοι οι καλλιτέχνες που υποστηρίζουν με έμφαση ότι, ανεξάρτητα από τον τρόπο ενσωμάτωσης των δύο μεγεθών (χώρος-χρόνος) εξακολουθούν να θεωρούν τον εαυτό τους ζωγράφο.

Η Νικολέττα Αντωνάκου, η Βιργινία Μαστρογιαννάκη και ο Αναστάσης Στρατάκης, είναι τρεις νέοι καλλιτέχνες (ο τελευταίος φοιτεί ακόμα στη Σχ. Καλών Τεχνών του ΑΠΘ), που ερευνούν εκτός από το όριο της έννοιας της ζωγραφικής, τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να δημιουργήσουν κατασκευάζοντας ή ζωγραφίζοντας το εικαστικό αντικείμενο στην εικόνα τους. Το βασικό χαρακτηριστικό τους γνώρισμα είναι η χειρόπλαστη εικόνα.

Η Αντωνάκου, ζωγραφίζει στο χώρο χρησιμοποιώντας βαμμένο σύρμα και πλάθοντας φόρμες. Στην πραγματικότητα αναιρεί τον εικονικό χώρο και στη θέση του διοχετεύει τον πραγματικό χώρο, ζωγραφίζοντας στις τρεις διαστάσεις με γραμμή από ύλη αναδεικνύοντας σπαράγματα ανθρώπινου σώματος. Η Μαστρογιαννάκη, σχεδιάζει στη λευκή επιφάνεια του χαρτιού κενά με γραφίδα ένα τσιγάρο. Κεντάει με τέτοιο τρόπο το μοτίβο του κενού, του χώρου δηλαδή, ώστε αγγίζει τα όρια ύπαρξης του τετραπλεύρου της εικόνας. Έργα εύθραυστα και ντελικάτα που υπαινίσσονται την είσοδο του επέκεινα του υποστηρίγματος στη ζωγραφική επιφάνεια.

Ο Αναστάσης Στρατάκης ζωγραφίζει ασπρόμαυρα πορτραίτα της στρατιωτικής, πολιτικής ή δικαστικής εξουσίας, με ένα απλό μολύβι, ανατρέποντας τη σημειολογία του πορτραίτου. Μιας επιβλητικής απεικόνισης του προσώπου, που συμπυκνώνει μέσα της την ιδεολογία, τις αρχές, τις αξίες και το συμβολισμό της εικονιζόμενης μορφής επιλέγοντας διαστάσεις γραμματοσήμου. Με εξαιρετική τεχνική αποτυπώνει με εκπληκτική ακρίβεια φωτογραφικά πορτραίτα από τα τέλη του 19ου ή τις αρχές του 20ου αιώνα υποχρεώνοντας στο θεατή την αναθεώρηση του καντιανού επιβλητικού και υπέροχου.

Χάρης Σαββόπουλος.

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Στέλλα Δρυγιαννάκη

Το έργο της Στέλλας Δρυγιαννάκη “War Plays iii” στήθηκε για ένα project στο Ρέθυμνο και αποκαθλώθηκε την ίδια μέρα. Κατόπιν το τοποθέτησε στο μπαλκόνι του σπιτιού της από όπου ο θρησκευτικός ηγέτης της πόλης της ζήτησε να το απομακρύνει και αφού δεν ακολούθησε τις βουλές του χρησιμοποίησε τα όργανα του νόμου για να την πείσουν για το ορθόν της απόφασης του και να την επαναφέρουν στην έννομη τάξη.

Αγνώ σε ποιό επίπεδο μπορεί να προκαλέσει η εγκατάσταση της Στέλλας Δρυγιαννάκη όπου ξεκάθαρα παρουσιάζεται ένα κομμάτι της ανθρώπινης φύσης και νοοτροπίας. Ο άνθρωπος πάντα θα στρέφεται στα δύσκολα προς το θείο, θα κάνει προσφορές σε αυτό, θα το κάνει οικείο και θα το διακοσμήει σύμφωνα με το γούστο του. Το ίδιο θα συμβαίνει και με τη μητέρα του, πάντα στα δύσκολα θα γυρνάει σε αυτή, θα της προσφέρει, θα είναι το πιο οικείο πρόσωπο και θα τη βλέπει όμορφη.

Η παναγία είναι γνωστή αποκλειστικά ως μητέρα, ως μητέρα όλων των ανθρώπων. Είναι μια από τις πρώτες μορφές που απεικονίζονται στο χριστιανικό κόσμο. Οι καλλιτέχνες αποτυπώνουν τη μορφή της από τα παλαιοχριστιανικά ακόμη χρόνια και το Μεσαίωνα περνάει στη Δύση όπου αποκτά μια κυρίαρχη θέση στο χώρο της τέχνης. Οι αναθέσεις πληθαίνουν και φιλοτεχνείται ένας μεγάλος αριθμός έργων μέσα στους επόμενους αιώνες. Τα έργα που παρουσιάζουν θρησκευτικές μορφές αποτελούν αντικείμενα λατρείας και θαυμασμού, όταν η παραγγελία τους έχει γίνει από την πλευρά του θρησκευτικού κόσμου και αντικείμενα πρόκληση, για τον ίδιο κόσμο, όταν ο καλλιτέχνης δημιουργεί από μόνος του ένα έργο με αναφορές σε θρησκευτικά πρόσωπα. Έχουν δημιουργηθεί αριστουργηματικές τοιχογραφίες, ψηφιδωτά, φορητές εικόνες, γλυπτά αλλά έχουν κατασκευαστεί και κακόγουστες επιζωγραφισμένες εκτυπώσεις, μενταγιόν, πορσελάνινες μινιατούρες, κεντήματα με τη μορφή της. Αποτελεί από τη μια ένα ισχυρό σύμβολο και από την άλλη ένα δημοφιλές εμπορικό προϊόν εξυπηρέτησης μιας πρόχειρης οικιακής εκδήλωσης της πίστης. Για να μπορεί να ζητάει κανείς τα πάντα. Για να μπορεί να ζητάει συγχώρεση για τα πάντα. Εύκολα και γρήγορα.

Νίκος Μυκωνιάτης

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Αλέξανδρος Κακλαμάνος, Θεόδωρος Σταματόγιαννης

The Space within

Πάντα με ενδιέφερε ο χώρος. Οι τρεις διαστάσεις του, οι έξι κατευθύνσεις του. Το σύμπαν και το σημείο. Η οντότητα του, το ανάγλυφό του, η ερμητικότητα και η διάρρηξή του. Ο εμπειρέχων ουσία και απουσία. Ο χώρος ως συντελεστής και εκτελεστής του χρόνου, φυσικός ή εικονικός, εσωτερικός ή εξωτερικός, κοινωνικός ή ιδιωτικός, με διάφορες ποιότητες και αξίες, γεωγραφίες και ηχοχρώματα, χαοτικός και μοεβικά δαιδαλώδης, υπαρκτά γεωμετρικός και αφαιρετικά ποιητικός, όπου συνυπάρχουν μνήμη, λήθη, φόρμα και νόημα μαζί. Ο χώρος που μας καθορίζει, μας περι-ορίζει αλλά δύσκολα μας αποκαλύπτεται. Ο χώρος που δύναται συνεχώς να αλλάζει και να δημιουργεί, σύμφωνα με το Foucault, ετεροτοπίες, που καθορίζονται μέσα και έξω από τον πραγματικό χρόνο ή το νόημα που προσδίδει η εκάστοτε ιστορικότητα.

«Είναι τέλειο, πολύ πιο ωραίο από ότι περίμενα!- Θ.Σ.»

Η απάντηση στην ερώτηση του πώς δύναται μία κάτοψη (του ξενοδοχείου εν προκειμένω) να φέρει αισθητικές αξίες που ενεργοποιούν το θυμικό, αποτελεί μέρος των εικαστικών αναζητήσεων του Θεόδωρου Σταματόγιαννη. Ο οπτικά αρχιτεκτονικός και κοινωνικά οριοθετημένος χώρος εμπεριέχει το μυστήριο, καθώς, μέσα από τη σταδιακή αποκάλυψη μίας γεωμετρίας που αφαιρείται και εξαχνώνεται στο απόλυτο ίχνος, επανεγγράφεται σαν φθόγγος μιας παράξενης γλυπτικής γλώσσας που ενδημεί στο ενδιάμεσο τοπίο της μνήμης, αναδιατυπώνοντας εικαστικά τα σύνορα της πραγματικότητας, πέρα από τις όποιες τόπο-λογικές προσδοκίες μας.

Η προσομοίωση του χώρου μέσα από την παρουσίαση των διαφορετικών εκδοχών του ως αυτόνομα γλυπτικά αντικείμενα, τον αποϋλοποιεί στο αρχικό σημείο (runctum σύμφωνα με τον Barthes), ένα σημείο γεμάτο από το ίδιο του το νόημα. Η μιμησιακή αισθητική των ανάγλυφων σχεδίων αντανακλά τον πρωτεύικό τους χαρακτήρα, όπου το λευκό μοιάζει ταφικά εξαγνιστικό ως τόπος τέλους, μα και φωτεινά γενεσιουργό μιας νέας συγκινησιακής χωρικότητας. Και για να γίνει η γλυπτική ορατή, χρειάζεται να κλείσει μέσα της την έννοια της 'ελαχιστοποίησης του χώρου' - 'to sculpt is to take the fat off space' - J.P.Sartre.

«As long as I am walking, I am not closing- Francis Alys.»

Ο Αλέξανδρος Κακλαμάνος δοκιμάζει τις προσδοκίες μας σε σχέση με την ακινησία της αρχιτεκτονικής, καθώς τροποποιεί το χώρο έτσι ώστε να τον αισθανόμαστε ρευστό και μεταβαλλόμενο κάτω από τα πόδια μας. Ο θεατής παρατηρεί ότι η τριβή (frottage) με την ανθρώπινη παρουσία οδηγεί στην εμφάνιση ενός ίχνους, ενός σημείου συνάντησης και εκκίνησης, ενός επίκεντρου με πολλές εισόδους/ εξόδους, μίας αρχής, μίας ξαφνικής αποκάλυψης. Σύμφωνα με τον Deleuze το έδαφος, ως μία αρχιτεκτονική σταθερά, δεν είναι ένας φυσικός περίγυρος, είναι μία πράξη που επιδρά επάνω του και τον 'απεδαφικοποιεί'. Το site-specific (τόπος ως κατάσταση) work in progress φέρει το χαρακτήρα μιας εφήμερης, αντιμνημειακής, μα αέναης δημιουργίας, που η χορογραφικά αυτοσχέδια και γλυπτικά αρχέτυπη διάνοιξη του χώρου που συντελείται από την κοινή δράση συνεχίζεται και πέραν της έκθεσης, καθιστώντας το έργο ανοιχτό σε διαφορετικές εκδοχές και εξελίξεις. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργείται ένας 'έρπων' καμβάς επικοινωνίας, ο οποίος 'ζωντανεύει' υπό την ανθρώπινη παρέμβαση με ανάλογο τρόπο που το ίδιο το σύμπαν αποκτά αξία και νόημα διότι υπάρχει ο άνθρωπος που το ερευνά.

Φαίη Τζανετουλάκου

Ιωάννα Κασίκη

Γλυπτική αιχμής

Με εκατοντάδες χιλιάδες καρφίτσες, βαλμένες μία-μία με το χέρι πάνω σε μια λεπτή, εύπλαστη ρην επιφάνεια, η Ιωάννα Κασίκη κατασκεύασε το γλυπτό της σε φυσικό μέγεθος. Ένα ένδυμα που φέρει, από τη στάση του στο χώρο ή υπό το βάρος του υλικού του και μόνο την αίσθηση ενός αγάλματος, μιας παρουσίας που υποδηλώνει το θρησκευτικό, την πράξη μιας τελετουργίας.

Καθόλου τυχαία. Το γλυπτό φτιάχτηκε με τη διαδικασία μιας μακρόχρονης, τελετουργικής επανάληψης στα όρια της μαζοχιστικής εμμονής –με το τρύπημα και πέρασμα κάθε μιας καρφίτσας στο πλαστικό στρώμα- στη διάρκεια δύο σχεδόν χρόνων. Ασύλληπτη, χρονοβόρα βραδύτητα για τα δεδομένα της υπερταχείας εποχής όπου θριαμβεύει η ιδέα και μειώνεται ο κόπος, η εργασία.

Δεν είναι όμως ο τρόπος κατασκευής που, δικαιολογημένα, ξαφνιάζει αλλά το αποτέλεσμα. Το τελικό έργο που καταφέρνει να εξουδετερώσει και να «εξαφανίσει» το υλικό, να το υπερβεί και να το μεταλλάξει. Η αιχμηρή, μεταλλική του επιφάνεια οριακά ακυρώνεται για να δώσει την εντύπωση της κίνησης, μια σχεδόν βελούδινη αίσθηση γούνας αν απομακρυνθείς λιγάκι από το έργο. Υπερβατικό το γλυπτό της υποτάσσεται πλήρως στην τεχνική για να μπορέσει να την προσπεράσει και να κατακτήσει τη μορφή.

Υπάρχει κάτι έντονα κλασσικό, σχεδόν αρχαίο σε αυτό το γλυπτό ένδυμα, «ραμμένο» από μοντέρνα, τετριμμένα, βιομηχανικά υλικά. Η φόρμα του, η πλαστικότητα των πτυχώσεων, το εξαιρετικό μοίρασμα των όγκων, ο ρυθμός και η κίνησή του, όλα ανακαλούν ένα αισθητικό πρότυπο που έρχεται από πολύ παλιά. Η Κασίκη δημιουργεί ένα φόρεμα-τεχνούργημα που θα μπορούσε να στηθεί στη σκηνή της Επιδαύρου. Να ντύσει το σώμα μιας Καρυάτιδας.

Φτιάχεται όμως σήμερα, είναι ένα έργο γλυπτικής του 21ου αιώνα από μια γυναίκα καλλιτέχνη που εξαρχής του δίνει συμβολικό περιεχόμενο. Μέρος ενός διπλού έργου –το βραδινό φόρεμα ως αντικείμενο φετίχ για τη γυναίκα της Δύσης μαζί με μια μπούρκα, σύμβολο καταπίεσης για τη γυναίκα της Ανατολής, επίσης φτιαγμένη από καρφίτσες- το γλυπτό της ένδυμα, στην αιχμηρή του όψη, μεταφέρει και όλο το βαρύ φορτίο, την βία, τον πόνο, την επίθεση που κουβαλούν οι γυναίκες στο σώμα και την ψυχή τους.

Γιώτα Κωνσταντάτου

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Πέγκυ Κλιάφα, Γιάννης Μουράβας

Η Πέγκυ Κλιάφα επιλέγει ως βάση, ως συστατικό στοιχείο των έργων της, το χάπι ή το περιτύλιγμα, την ίδια την συσκευασία του φαρμάκου. Με μονάδα το χάπι ή το περιτύλιγμα, το blister συνθέτει εικόνες από μεταλλικούς τοίχους, βιτρό γνωστών δυτικών καθεδρικών ναών, ταπεσαρίες, δαντέλες, ψηφιδωτά. Τα χάπια σε διάφορα χρώματα και σχήματα και τα περιτυλιγμάτα τους, άλλοτε ανέπαφα κι άλλοτε χρησιμοποιημένα, ανοιγμένα, τσαλακωμένα, αναπτύσσονται σε γεωμετρικούς, επαναλαμβανόμενους σχηματισμούς. Η αυστηρή δομή, η απόλυτη συμμετρία, η άψογη εκτέλεση συντελούν στη δημιουργία μιας ψευδαισθησιακής εικόνας με πολλές προεκτάσεις και συνειρμούς. Το Silver, ένας τοίχος από χρησιμοποιημένες και ανέπαφες ταμπλέτες χαπιών, αναπαράγει ένα ασπασμένο επιτοίχιο, ενώ η θέασή του φέρνει στο νου τον Σιδερένιο Διάδρομο, του 1990, του Ιάσονα Μολφέση, από πολυεστέρα και σίδηρο. Τα vitraux ξεγελούν με την ομορφιά τους και την άψογη εκτέλεσή τους. Τα μωσαϊκά φαντάζουν αληθινά. Ένα γλυπτό ανθρώπου από αναβράζοντα δισκία, παρουσιάζεται σε βίντεο, κατά την διαδικασία διάλυσής του στο νερό. Το χάπι παραπέμπει αναγκαστικά στον Damien Hirst. Η Κλιάφα όμως καταφέρνει να εκφραστεί με πολύ ιδιαίτερο τρόπο και να καταλήξει σε καθαρά προσωπικές και άρτια ολοκληρωμένες διατυπώσεις, με έμφαση στο αισθητικό κομμάτι. Ο συνδυασμός και η παράθεση των διαφορετικών έργων από χάπια –παυσίπονα, αντιβιοτικά, ψυχοφάρμακα- αποκαλύπτει τις υπαινικτικές νύξεις της καλλιτέχνης, ως προς το περιεχόμενο και το αποτέλεσμα της χρήσης. Ακόμη τα έργα της θέτουν ζητήματα όπως το εφήμερο, τη σχέση υψηλής και ταπεινής τέχνης, το simulacrum, ενώ τελικά καταλήγουν στην αισθητική απόλαυση.

Ο Γιάννης Μουράβας μέσα από μια διαδικασία μετά – αφήγησης, επιλέγοντας ετερόκλητες, αναπάντεχες εικόνες από το διαδίκτυο, τις οικειοποιείται και τις αναπαράγει, δημιουργώντας νέες εικόνες σε μια νέα αφήγηση. Τον ενδιαφέρει η μελέτη της ιστορίας και της φιλοσοφίας. Τον απασχολεί η λειτουργία του internet ως οντότητα συνδεδεμένη με τις υπόλοιπες κοινωνικές διαδικασίες. Μέσα από το internet ερευνά με λέξεις-κλειδιά εικονικές αφηγήσεις, δημιουργώντας νέες δικές του πραγματικότητες. Η διαδικασία δημιουργίας των έργων του στηρίζεται στην αναζήτηση μέσα από ένα χαοτικό πλέγμα αναφορών και συνδέσεων, καταλήγοντας σε μια αφήγηση που ολοκληρώνεται μέσα από μία συνεχή ροή, παράθεση, παρεμβολή, πρόσθεση και αλλαγή του αρχικού υλικού. Κυρίαρχο χαρακτηριστικό των έργων του είναι το ανεξήγητο, το αναπάντεχο, το ερμητικό, το δυσανάγνωστο. Ωστόσο δεν πρόκειται για μια δική του, εικονογραφία, δεν δημιουργεί νέες, προσωπικές εικόνες. Οικειοποιείται τυχαίες, «υπεραρθρωμένες» εικόνες που καταλήγουν σε εικόνες χωρίς αναφορά, τις οποίες αναδημιουργεί σε μία νέα διαδικασία εικαστικής αφήγησης. Τα έργα του, ένα διάφανο γλυπτό από ρητίνη, Ο σκύλος χωρίς χέρια, παρουσιάζεται σε υψηλό βάθος από συμπιεσμένο ξύλο, με φώτα από neop στη βάση του. Ένα ζωγραφικό έργο, από προβαλλόμενη εικόνα, παρουσιάζει μία δυσερμηνευτή σύνθεση, με τίτλο Unexplained images 1, όπου δύο νέγροι κρατούν από τα χέρια και τα πόδια έναν άλλο νέγρο, και οι τρεις με αγγούρια στο στόμα και καρβέλια ψωμί στα κεφάλια ή στο σώμα. Μια παράξενη εικόνα χωρίς αναφορά. Ένα βίντεο με αλληπάλληλες, γνωστές και μη, εικόνες μιας αλλοπρόσαλλης, αναπάντεχης, όσο και τυχαίας σύνδεσης, σε συνεχή ροή μιας εικαστικής μετα-αφήγησης.

Κοινά στοιχεία των δύο νέων καλλιτεχνών η οικειοποίηση και η ιδιαίτερη χρήση του πρωτογενούς υλικού, η χειρωνακτική κατασκευή και η αισθητική απόλαυση.

ROOMS 2012

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Ματίνα Κουσιδη

to put a room on

Η Ματίνα Κουσιδη ενδιαφέρεται πρωτίστως για το διεπιστημονικό σχεδιασμό υβριδικών εσωτερικών χώρων και αντικειμένων, ενώ σε θεωρητικό επίπεδο την απασχολεί η διαλεκτική σχέση μεταξύ αρχιτεκτονικής, τέχνης και υψηλής ραπτικής. Εργασίες και κείμενά της έχουν δημοσιευθεί σε περιοδικά και έχουν παρουσιαστεί σε καλλιτεχνικές διοργανώσεις. Στην Έκθεση Rooms 2012 παρουσιάζει το πρότζεκτ “to put a room on” αναμειγνύοντας χρηστικά και ενδυματολογικά αντικείμενα σε ένα ιδιότυπο collage.

ΚΠ

Το να καταλαμβάνεις ένα χώρο δεν προϋποθέτει να περάσεις από κάποιο άνοιγμα στην επιφάνεια, όπως μια πόρτα, για να βρεις το εσωτερικό του. Κατοίκηση σημαίνει να τυλίξεις τον εαυτό σου στην αισθησιακή επιφάνεια.

M. Wigley, 1995

Θεωρώντας ότι η αρχιτεκτονική είναι ένα σύνολο από υφές και ραφές, η εγκατάσταση “to put a room on” ενσωματώνει ένα δειγματολόγιο από πολυμορφικά στοιχεία που υπηρετούν την επένδυση και την ένδυση, ταυτόχρονα. Οι επενδύσεις επίπλων και αντικειμένων αντικαθίστανται από ισοδύναμες επενδύσεις του σώματος, ενώ το σώμα ανάγεται σε πρόεκταση και επιμέρους τμήμα της αρχιτεκτονικής. Το ένδυμα, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν προσεγγίζεται ως ένα πρόσθετο εξάρτημα του εσωτερικού χώρου, αλλά ως η διαφοροποιός συνθήκη του.

Αντλώντας αναφορές από τα τρισδιάστατα υφαντά του Do-Ho Suh, την πρόταση του Martin Margiela στον τελευταίο όροφο του Palais de Chaillot και το έργο L'Enigme d'Isidore Ducasse του Man Ray, το αρχιτεκτονικό και ενδυματολογικό λεξιλόγιο συνομιλούν και ανταλλάσσουν προκαθορισμένες υφές και λειτουργίες. Η συγκεκριμένη εγκατάσταση εστιάζει στις διαστάσεις και τη φύση ενός είδους αρχιτεκτονικής εσωτερικών χώρων, η οποία εν δυνάμει περικλείει και ενσωματώνει το ανθρώπινο σώμα, με τις αποκλειστικές, οικείες ιδιότητες ενός ενδύματος. Τα εκθέματα συμμετέχουν στην απόπειρα αφαιρετικής περιγραφής της συνύπαρξης μεταξύ των διαφόρων μελών του εσωτερικού χώρου – υλικών ή ανθρώπινων.

Εάν για τον William Morris το ένδυμα αρθρώνει τις κοινωνικές σχέσεις, τότε στη συγκεκριμένη εγκατάσταση το ενδυματολογικό ισοδύναμο λειτουργεί ως καταλύτης μιας μη προδιαγεγραμμένης κοινωνικής επαφής. Οι εφήμεροι ένοικοι του δωματίου 000 συμμετέχουν σε μια αποσπασματική πράξη αποκωδικοποίησης και ενοποίησης του σώματος με τον χώρο – με συνδετική μεμβράνη το ένδυμα. Υπογραμμίζοντας το ειρωνικό σχόλιο του Adolf Loos για το κίνημα Arts & Crafts, μέσω του οποίου υποστήριζε ότι μια γυναίκα, αλλάζοντας δωμάτιο, θα πρέπει να αλλάξει και ρούχα.

Κωνσταντίνος Πατέστος

ROOMS 2012

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Θάνος Κυριακίδης

Le trophée de la Gloire ή τα μαλακά περιγράμματα των σκληρών περιγραφών

Ο Θάνος Κυριακίδης εμφανίζεται στον εικαστικό χώρο με το πρότζεκτ Blind Adam τα τελευταία περίπου τέσσερα χρόνια τόσο από ανάγκη όσο και από περιέργεια. Από εκείνη τη στιγμή και με μεγάλη ταχύτητα ο Θάνος Κυριακίδης μετέτρεψε το πείραμα σε γλώσσα και αφιερώθηκε στην έρευνα και τον εμπλουτισμό μιας καλλιτεχνικής έκφρασης που βρίσκει την έμπνευση της στα σύγχρονα κίβδηλα πρότυπα πολυτέλειας και την ποιητική της δύναμη σε αξιοθαύμαστα αποθέματα υπομονής, στην κριτική παρατήρηση και την κριτικότερη επιλογή, την ακρίβεια του τεχνίτη και του ανατόμου.

Τον ρυθμό για την κατανόηση του έργου του Κυριακίδη τον δίνουν μια σειρά από αντιθετικές συμπεριφορές οι οποίες υπάρχουν στο έργο από τη στιγμή της σύλληψης του φυσιολογικά, χωρίς καμία προσπάθεια επιβολής τους. Ένα συγκρουσιακό χαρακτήρα που εντοπίζεται στις πιο απόλυτες προτάσεις με προκαθορισμένη εν γένει την αποστολή να αντανάξει από τα μέσα την πιο απόλυτη εμπειρική σιγουριά.

Σχέδια με συμπεριφορά γλυπτών και γλυπτά με δομή σχεδίου, αναπαραστάσεις και οντότητες, αποτυπώσεις στον αμφιβλοπτροειδή (αποτέλεσμα του στυλωμένου βλέμματος) και απόφαση αναδιοργάνωσης της φόρμας με δεδομένη συνθήκη ένα υλικό που θα επιβάλει κάθε φορά συγκεκριμένους χειρισμούς και θα προβάλλει αντιστάσεις που θα ενταχθούν στο έργο σαν συμφωνίες και όχι σαν εντάσεις.

Οι κατασκευές από νήμα του Κυριακίδη γοητεύουν το θεατή με την καθαρότητα τους, τον αποπλανούν με την φαινομενική ευθραυστότητα που τις διακρίνει για να αποκαλύψουν στην πορεία μία σκληρότητα που έγκειται στην ικανότητα τους να υπάρχουν μετά από το υποκείμενο που τις ορίζει. Σαν συνειδησιακά δεσμά, η απόδραση από τα οποία είναι δυνατή μόνο μέσω της αναθεώρησης ενός αυστηρά δομημένου πεδίου ύπαρξης. Οι συγκρουσιακές αυτές οντότητες που επιβάλλουν την ταύτιση του περιγράμματος με το σκελετό επιτρέπουν την κατάρρευση της κάθε απόλυτης έννοιας περιγράφοντας την με απόλυτο τρόπο.

Έτσι και το μαύρο στεφάνι της εγκατάστασης Le Trophée de la Gloire ως τρόπαιο της δόξας μετατρέπει το δωμάτιο του ξενοδοχείου από χώρο προσωρινής διαμονής σε χώρο παραμονής της απελθούσης αιγλης. Μέσα από τη μεθοδική εργασία και την ακρίβεια που το τρόπαιο έχει καταγεγραμμένη επάνω του, τιμά ειρωνευόμενο μια περίοδο ανούσιας υπερβολής όπου η έλλειψη μέτρου είναι μόνο η ένδειξη της έλλειψης κριτικής στάσης απέναντι σε μία κοινωνική πραγματικότητα που μοιάζει να χρειάζεται αυτό που το πρότζεκτ Blind Adam προτείνει: Ξύλωμα και πλέξιμο ξανά από την αρχή με πιο μαλακά περιγράμματα.

Αλέξιος Παπαζαχαρίας

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Χρήστος Κωτσούλας

Capten in Wonder-Land

Το περιβάλλον- εγκατάσταση του Χρήστου Κωτσούλα (aka Capten) με τίτλο «Capten in Wonder-Land» αναπαριστά το σκηνικό ενός παράξενου δωματίου, συνενώνοντας τυπικά στοιχεία της 'πρωινής' δουλειάς του στο Πολεμικό Ναυτικό με αντικείμενα πιο οικεία σε όλους μας. Το έργο του εικαστικού είναι έντονα συμβολικό και σε μεγάλο βαθμό αυτοβιογραφικό. Χρησιμοποιώντας τους δικούς του εικαστικούς κώδικες, ο Capten θέτει ερωτήματα για την «ιδιωτική» πραγματικότητα του ανθρώπου και τους τρόπους με τους οποίους ο καθένας αποσπά και συνθέτει, αποκωδικοποιεί και νοηματοδοτεί, απορρίπτει και επιλέγει τους όρους του δικού του υπαρξιακού σύμπαντος.

Η ανθρώπινη παρουσία και εξουσία υπονοείται και εκπροσωπείται από τη στολή του υποπλοιάρχου που είναι όμως όχι μόνο άδεια, κενή σώματος, αλλά ξεφεύγει και από το ανθρώπινο μέτρο λόγω του Κυκλώπειου μεγέθους της. Αντίθετα, το «κενό» του απόντος προσώπου του καλλιτέχνη μέσα στον καθρέφτη αναπληρώνεται κάθε φορά από τον αντικατοπτρισμό του προσώπου του κάθε θεατή, παραπέμποντας σε διάφορες παραμέτρους της έννοιας της ταυτότητας ή της ψευδαίσθησης της ταυτότητας. Μέσα από την εικαστική χρησιμοποίηση της η στολή του υποπλοιάρχου μετατρέπεται από σύμβολο-εργαλείο επαγγελματικής ιδιότητας σε μέσο υπαρξιακής αναζήτησης. Το κίτρινο παπάκι και το μηχανικό τραινάκι, «αρχετυπικά» παιχνίδια της παιδικής ηλικίας, δηλώνουν, το μεν μέσω της εξωστρέφειας του, το δε μέσω του «αυτισμού» του, την ανάγκη εμπλοκής του παρελθόντος με το παρόν, την εισβολή του ενός μέσα στο άλλο για τη δημιουργία μιας διευρυμένης πραγματικότητας. Η ιδέα της εξοικείωσης και συμφιλίωσης με το ανεπιθύμητο βρίσκει σύμμαχο στο «πρόσωπο» της τεράστιας κατασαρίδας, που φέρνει στο νου την καφκική ηρωίδα.

Οι «επιπτώσεις» της διατάραξης και ανατροπής της φυσικής κλίμακας του μεγέθους, η ταυτόχρονη έκκληση και αντιπαράθεση αντιθετικών συναισθημάτων, η καταγραφή της διαδρομής από το παιδικό όνειρο στην τελική αναπόφευκτη απομυθοποίηση του από τον ενήλικα, η απορία για την πηγή της δύναμης (αριθμητική υπεροχή, αλλά και ισχύς που οφείλεται στο μεγάλο όγκο), η σημασία του βλέμματος του παρατηρητή και του παρατηρούμενου, η ρευστότητα των ορίων ανάμεσα σε φαινομενικά αντίθετες μεταξύ τους έννοιες αποτελούν στοιχεία χαρακτηριστικά της εικαστικής έρευνας του Capten.

Στο έργο του εικαστικού ένας αλλόκοτος μικρόκοσμος μεγεθύνεται και εισβάλλει στη μεγάλων διαστάσεων πραγματικότητα των μεγάλων, την καθεστηκεία και αποδεκτή. Ο νόμος του πιο ισχυρού ανατρέπεται και η δράση αυτή φέρνει αναπόφευκτα την αντίδραση και την πάλη για επιβολή, κυριαρχία αλλά και την τελική συνύπαρξη. Δυσλειτουργικότητα και προσαρμοστικότητα, αθωότητα και ειρωνεία, το παράλογο και η λογική δημιουργούν εδώ το σκηνικό μιας συνάντησης, το χρονικό μιας αναγκαίας συνεύρεσης που αντιστέκεται στο δεδομένο και το παγιωμένο και παιχνιδίζει άγρια με μηχανισμούς που μοιάζουν να επεμβαίνουν επικίνδυνα στο ανθρώπινο πεπρωμένο.

Βασιλική Αθηνά Βαγενού

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Ναταλία Μηλιώκα

Μάθατε τα νέα? Πέθανε η ζωγραφική.

Κάτι τέτοιο ανακοινώθηκε, λίγο πριν τα μέσα του 20ου αιώνα, στη συνέχεια διαψεύστηκε-βλέπετε έσκασε μύτη στην ιστορία της τέχνης και ο Μπέικον- μετά ξαναφούντωσε η φήμη του θανάτου και πάει λέγοντας. Πόσες φορές έχει πεθάνει και έχει αναστηθεί, αυτή η ζωγραφική, ουκ έστι αριθμός.

Εδώ βρισκόμαστε πάλι. Τρίτη χιλιετία και όλοι μαζί το συζητάμε. Ζει? Πέθανε? Αναστήθηκε? Γερό κόκκαλο, αυτή η ζωγραφική, σε δουλειά να βρίσκεται και μαζί της όλοι μας. Αλλά και τι μανία αυτός ο διαχωρισμός της έκφρασης του μέσου? Κάνεις κάτι εσύ ο καλλιτέχνης, ενδιαφέρον για τον χρόνο σου? Πάει καλά. Και ούτε συζήτηση πως το κάνεις. Δεν το πας και δε σε πάει? Δε χάλασε ο κόσμος, ο δρόμος μπορεί και να έχει περισσότερο ενδιαφέρον.

Στο μεταξύ, σας προτείνω, αυτό το χρόνο, το 2012, για τα δωμάτια της οργάνωσης του Γεράσιμου, ζωγραφική. Εξ' ου και ο πρόλογός μου. Με την ίδια ακριβώς ζέση που έχω προτείνει, γλυπτική, φωτογραφία, βίντεο και εγκατάσταση. Η νέα ζωγράφος Ναταλία Μηλιώκα μου δίνει την ευκαιρία. Τη βρίσκω ενδιαφέρουσα, με ισχυρό και ζωντανό παρόν και... μέλλον αν το επιλέξει. Δουλεύει σε καμβά μεγάλων διαστάσεων με πολλά και ποικίλα υλικά που δεν προορίζονται απαραίτητα για την ιστορική ζωγραφική, χειρίζεται τα υλικά σε συνεχή performances του σώματός της, εξελίσσει τα έργα σε οργανικές φόρμες και συστήματα που παραπέμπουν σε μικρόκοσμο, «τοπιογραφία» αλλά και θραύσματα της ύλης. Οι διαστρωματώσεις του υλικού δεν έχουν αρχή και τέλος. Η ζωγράφος μας, δεν προαποφασίζει που σημαίνει ότι ούτε και ο θεατής της μπορεί να το αποκαλύψει.

Δείτε τα έργα, ως διαδικασία δημιουργίας οπτικών αντικειμένων με τη δική τους μορφολογική και εννοιολογική αυτονομία, ως μια οντότητα ζωντανή που, αναζητά το προσδιορισμό της, από την ίδια και το θεατή. Παράθυρο, στο μέλλον, δηλαδή και βλέπουμε...

Μαρία Μαραγκού

ROOMS 2012

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Γιάννης Μπελημπασάκης

Η γωνιά του αγορητή: εισαγωγή στο «νέο-λούμπεν».

Υπάρχει ένα μέρος στο Λονδίνο που συμπυκνώνει στρώματα της πολιτικής ιστορίας των κοινωνικών κινήματων. Η ιστορία της τοποθεσίας αυτής, από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα, καθίσταται εμβληματική της κοινωνικής μετάβασης από τη νεωτερικότητα στη μετανεωτερικότητα και της βαθιάς κρίσης της θεσμικής εκπροσώπησης που βιώνει σήμερα ο δυτικός κόσμος. Πρόκειται για το επονομαζόμενο speaker's corner (γωνιά του αγορητή) στο βορειοανατολικό μέρος του Hyde Park του Λονδίνου.

Η επίσημη ιστορία του σημείου ξεκινάει το 1872 όταν το κοινοβούλιο ψήφισε μια νομοθεσία με τίτλο «The Royal Parks and Gardens Regulation Act» η οποία επέτρεπε τον ελεύθερο δημόσιο λόγο στο σημείο που αργότερα θα γινόταν γνωστό ως «γωνιά του αγορητή». Η ιστορική αυτή νομοθετική πράξη ήταν όμως αποτέλεσμα των πιέσεων, κινητοποιήσεων και διεκδικήσεων των Chartists, κυρίως τη δεκαετία του 1840, και της Reform League τη δεκαετία του 1860. Οι Chartists ήταν, παγκοσμίως, το πρώτο εργατικό κίνημα με θρυλικούς αγώνες για το δικαίωμα στη ψήφο και στην υποψηφιότητα. Ανάμεσα στις σπουδαίες προσωπικότητες που έχουν αγορεύσει στο σημείο φιγουράρουν οι Karl Marx, William Morris, Vladimir Lenin, George Orwell κ.ά.

Μετά από πολύμηνη έρευνα και παρακολούθηση του σημείου, ο Γιάννης Μπελημπασάκης επιχειρήσει να καταγράψει την σύγχρονη δραστηριότητα που λαμβάνει χώρα στη γωνιά του αγορητή. Ακόμα και σήμερα, το σημείο συγκεντρώνει αγορητές, ρήτορες, αιρεσιάρχες, προφήτες, μεσσίες που ανεβαίνουν σε μια καρέκλα και αγορεύουν βασιζόμενοι σε μια φήμη πως η απόσταση που τους εξασφαλίζει το ύψος της καρέκλας από το βρετανικό έδαφος τους προσφέρει κάποια νομικά κατοχυρωμένη ασυλία. Το σημείο έχει σήμερα αποκτήσει το status τουριστικού αξιοθέατου με άρωμα γραφικότητας.¹ Οι ρητορικές εξάρσεις των αγορητών εναλλάσσονται με μοιρολατρία: κοινό μυστικών όλων ότι ο δημόσιος λόγος εδώ δεν είναι παρά ένα ξέσπασμα δίχως πλέον προϋποθέσεις διαμόρφωσης κάποιας κοινωνικής δυναμικής. Μάλλον πρόκειται για εκτόνωση ενός περιθωριοποιημένου τμήματος της μετανεωτερικής ιντελιγκέντσιας που απολαμβάνει την ύστατη δυνατότητα να διατυπώσει δημόσιο λόγο και να αναγνωρίσει στα βλέμματα ελαχίστων περαστικών κάποιους υποψήφιους οπαδούς. Στη πραγματικότητα πρόκειται για το «νέο λούμπεν»: απογυμνωμένα υποκείμενα της μεταποικιακής διασποράς ή των περιθωριοποιημένων κοινοτήτων των δυτικών μητροπόλεων.

Κωστής Σταφυλάκης

¹ Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο καλλιτέχνης δεν αρκείται σε μια ρεαλιστική χρήση του φωτοντοκουμένου. Αξιοποιώντας μεθόδους φωτοχάρξης τροποποιεί την φωτογραφική πληροφορία και «διορθώνει» το περιεχόμενό της. Το φούμο που σκόπιμα αποκτά η εικόνα, το καπνισμένο απόθεμα πάνω στις φιγούρες είναι μια συνειδητά παράδοση παρέμβαση ανάμεσα στο βλέμμα του θεατή και την πληροφορία. Μέσα από έναν γρίφο μεταφέρει το σήμερα πίσω στη βικτοριανή εποχή υπενθυμίζοντας την παράλληλη ιστορία της βιομηχανικής επανάστασης και των αγώνων για πολιτικά δικαιώματα. Οι αγορητές μετατρέπονται σε αγάλματα, «μνημειώνονται» μέσα από το υποθετικό βλέμμα ενός μελλοντικού θεατή που θα τα κατανοήσει, κι αυτά, σαν απομεινάρια μιας άλλης εποχής.

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Παναγιώτης Μπρέντας

Η ανοίκεια παράταξη των «φανταστικών μορφών ζωής» του Παναγιώτη Μπρέντα στον ουδέτερο κι ασπητικό χώρο ενός δωματίου ξενοδοχείου –όπου κατά πεποίθηση δεν αναμένουμε να υπάρχουν—δημιουργούν μία αίσθηση απρόσμενη, μία έκπληξη και μία τέρψη. Οι κοϊκές τούτες υπάρξεις, πλασμένες από υλικά δοσμένα κατευθείαν από τη γη και τη φύση, αντιληπτά υπό διαφορετικές γωνιές κι συναρμοσμένα με άλλους από τους φυσιολογικούς κι αιτιώδεις συνδυασμούς τους, είναι ταυτόχρονα φυσικές και τεχνητές οντότητες. Λειτουργούν ταυτόχρονα ως ενορατικές κατασκευές κι ως αποκαλυπτικές εικόνες για τις πολλαπλές δυνατότητες συνδυαστικές πιθανότητες του νου, τις μεταπλαστικές δυνατότητες των υλικών καθαυτών. Τα πλάσματα τούτα ανατρέπουν τις καθεστηκυίες πεποιθήσεις ως προς την αναμενόμενη τάξη των αντικειμένων του χώρου (δωματίου), αλλά και τις νοητικές «ετικέτες», που συνηθίζουμε να βάζουμε κι υπό το κράτος τους να θεωρούμε, στα διάφορα δημιουργήματα (είτε είναι της φύσης, είτε της Τέχνης).

Οι αφηρημένες μορφές των «φανταστικών όντων» του Μπρέντα (με την έννοια πως οι ετικέτες παραμένουν ανεπεξήγητες κι εκκρεμείς) είναι οντότητες που εγκατοικούν και πληθαίνουν τη φαντασία μας, χωρίς να σχηματίζουν μία σαφή αντιληπτική πραγματικότητα. Ωστόσο, γίνονται αποδεκτές και ως τέτοιες προκαλούν εν τέλει την απόλαυση, τη διασκέδαση και την ικανοποίηση της αναγνώρισής τους, ως μορφή κι υλικό. Η τελική τους θελκτικότητα έγκειται στο γεγονός ότι μας απαλλάσσουν από τη σπουδή να κατανοήσουμε επακριβώς εάν η ύπαρξή τους οφείλει να προδιαγραφεί από έννοιες αληθείς κι έγκυρες κι εάν η ουσία τους καθορίζεται οντολογικά από σχέσεις εξαρτώμενες από τα καθόλου, ή τα επιμέρους χαρακτηριστικά τους. Εν ενί λόγω, μας προκαλούν μία καντιανού τύπου «ανυστερόβουλη απόλαυση» μόνον και μόνο λόγω της ύπαρξής τους στον χώρο τούτο και της ιδιαιτερότητας της μορφής τους.

Ταυτόχρονα, τα «φυσικώς τεχνητά» πλάσματα του Μπρέντα επιλιειτουργούν τόσο στο αντιληπτικό πεδίο, όσο και στο ασυνείδητο βάθος. Η «απάτη» των όντων που αναπαριστούν αποτελεί ένα παιχνίδι ανάμεσα στη μίμηση της φύσης και το *trompe d'oeil*, δημιουργώντας τη σαγήνη του διφορούμενου. Παράλληλα ξυπνούν τους αταβικούς φόβους μας για την «κατοίκηση χώρων από έντομα, πλάσματα ενοχλητικά και ξένα προς τη 'φύση' του μοντέρνου δωματίου ή ακόμη χειρότερα την «εισβολή» αυτών των όντων στο αποστειρωμένο τεχνητό περιβλημά της κατοικίας μας. Ανασύρουν τον αδιόρατο, ανομολόγητο, ασυνείδητο φόβο μας για την «ενύπαρξη» ενός άλλου κόσμου, εκείνον που ο πολιτισμός έχει απωθήσει πλέον στα τρίςβαθα του μυαλού κι ο οποίος αναδύεται μόνον ως απειλή, ή εφιάλτης, είτε σ' ακραίες καταστάσεις, όπως το σκοτάδι, είτε στην ενύπνια φάση του βίου μας, είτε –όπως αριστοτεχνικά μας μάθαινε ο Νταλί—σε παραληρηματικές στιγμές της συνειδήσής μας.

Ο Μπρέντας καινοτομεί χωρίς να προτείνει κάτι καινούργιο (όχι με την έννοια της πρωτοτυπίας). Τούτο μένει να αποδειχθεί από τον βαθμό με τον οποίο είμαστε εμείς πλέον εξοικειωμένοι με την πραγματικότητα της φύσης, του υλικού της υποβάθρου και της εξελικτικής της δύναμης—που μέρος της, ας μην το λησμονούμε αποτελεί κι ο άνθρωπος και τα έργα του.

Γιώργης-Βύρων Δάβος

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Θεοφάνης Νούσкас

Ο Ψυχουλοσυλλέκτης

Κάποιος αμελής, χαριτωμένος ή πιθανώς και κυνικός μεταφραστής έκανε το «λάθος» στις οδηγίες χρήσης μιας κινέζικης φρυγανιέρας. Η ορθογραφία άλλαξε την έννοια και οι ψυχές, τα ψίχουλα και η συγκέντρωσή τους σε μία θήκη, σχεδόν ταυτίστηκαν.

Η πρόταση του Θεοφάνη Νούσкас για τα ROOMS 2012 ολοκληρώνεται σε δύο στάδια. Στο πρώτο, ένας γυμνός άντρας, ο «Ψυχουλοσυλλέκτης», φωτογραφίζεται κρατώντας μία φρατζόλα ψωμί. Στο δεύτερο στάδιο, ο άντρας και το ψωμί έχουν πια εξαφανιστεί. Την θέση τους έχουν πάρει τα ψίχουλα (ή ψύχουλα, αν τα προτιμάτε), που έχουν καλύψει όλο το δωμάτιο, από άκρη σε άκρη.

Ο «Ψυχουλοσυλλέκτης» είναι ένα εννοιολογικό παιχνίδι. Τα ψίχουλα είναι μια μεταφορά του ελάχιστου των υλικών αγαθών. Η ψυχή είναι ο φορέας του απεριόριστου των ανθρώπινων συναισθημάτων. Το συγκεκριμένο λοιπόν λάθος, έχει δημιουργήσει μια ακραία νοηματική αντίφαση.

Πάνω σε αυτήν την αντίφαση που τιτλοφορεί το έργο, ο επισκέπτης των δωματίων καλείται να αναθεωρήσει ό, τι πιθανώς θα περίμενε να δει και να τον ψυχαγωγήσει σε ένα έργο τέχνης. Στόχος του καλλιτέχνη είναι ο επισκέπτης να έχει την εμπειρία μιας κατάστασης και όχι κατ' ανάγκη μίας εικαστικής εγκατάστασης.

Με αφορμή ένα (αθώο;) ορθογραφικό λάθος και το νοηματικό παιχνίδι που προκύπτει, το δωμάτιο του «Ψυχουλοσυλλέκτη» επιδιώκει να αποτελέσει, αφενός μια αφορμή επαναπροσδιορισμού του τι είναι λάθος και τι όχι και αφετέρου μια μορφή αντίδρασης στις προσδοκίες των επισκεπτών από ένα έργο τέχνης.

Σίγουρα κάτι μοιάζει λάθος, πιθανώς και ενοχλητικό. Ωστόσο, ο επισκέπτης μπορεί να σκεφτεί ότι σε μια εποχή γενικότερης φειδούς, εγκράτειας, και «λιτότητας», όπου τα λάθη ενίοτε αρθρώνουν ακόμη και πολιτικό λόγο, τι νόημα έχει να αφήσει πίσω του ένας καλλιτέχνης κάτι περισσότερο, από ψίχουλα (συνηθισμένα και ως οικονομική μονάδα για δημιουργικές εργασίες); Και γιατί αυτά να μην αρκούν ως εικασία;

Αρετή Λεοπούλου

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Δημήτρης Παπουτσάκης

Μια από τις πιο σημαντικές διαπιστώσεις των ημερών που διανύουμε είναι ότι σύντομα ο Δυτικός κόσμος θα χρειαστεί να αφήσει πίσω του την εποχή της ευημερίας – μια συνθήκη που ούτως ή άλλως βασίστηκε στην υπερεκμετάλλευση του φυσικού πλούτου και του ανθρώπινου δυναμικού εντός και εκτός Ευρώπης. Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 2000, αμέσως μετά τους Δίδυμους Πύργους, ένα κύμα νοσταλγίας για τις δεκαετίες του '60 και του '70 έκανε έντονη την παρουσία του στην νεανική πολιτιστική παραγωγή (μουσική, ντιζάιν, καλλιτεχνικά έργα με χρήση νέων μέσων – π.χ. ταινίες ή εγκαταστάσεις με χρήση found footage από φιλμάκια Super 8).

Τι μπορεί να νοσταλγεί κάποιος από μια εποχή που δεν έχει ζήσει; Σίγουρα όχι την έκβασή της. Αν νοσταλγούμε το Μάη του '68 δεν είναι για το πού κατέληξε, αλλά γιατί όσο συνέβαινε κάποιοι νέοι άνθρωποι είχαν τη δυνατότητα να αλλάξουν πράγματα, είχαν ελπίδα, είχαν προοπτική. Αυτό που νοσταλγούμε είναι αυτό που μπορούσε να είχε γεννηθεί και δεν ήρθε ποτέ. Η δυνατότητα μιας παρέμβασης στην τελική εξέλιξη των πραγμάτων, που τελικά ακυρώθηκε από τις ιστορικές συνθήκες. Αλλά προτού ακυρωθεί, υπήρχε ζωντανό και φωτεινό. Νοσταλγεί κανείς, λοιπόν, την ελπίδα μιας άλλης εποχής.

Ο Δημήτρης Παπουτσάκης παρουσιάζει ένα έργο που διαπραγματεύεται τη νοσταλγία μιας τέτοιας προοπτικής: την ελπίδα της Ελλάδας του '60 και του '70 ότι θα αποκτούσε κάποτε βιομηχανική ανάπτυξη. Ότι μια αστική τάξη που θα εμφανιζόταν ως δια μαγείας θα επέβαλλε όρους μιας σύγχρονης αισθητικής σ' αυτή τη «βιομηχανική ανάπτυξη». Ταυτόχρονα ωστόσο το έργο του Παπουτσάκη απομυθοποιεί αυτή τη νοσταλγία, αποκαλύπτοντας την αμηχανία μιας κοινωνίας που όχι μόνο δεν ακολούθησε αυτό το δρόμο, αλλά και δεν εκτιμά τίποτα από το ιστορικό της παρελθόν.

Το έργο, σχεδιασμένο ειδικά για το δωμάτιο της έκθεσης Rooms, εμπνέεται από τις εγκαταλειμμένες ξενοδοχειακές μονάδες της δεκαετίας του '70, όπως τα Ξενία, και σχολιάζει μια δραστηριότητα που ανήκει στον παλαιό βιομηχανικό κόσμο της Ελλάδας. Έναν κόσμο που έχει παρέλθει.

Το βασικό εικαστικό στοιχείο είναι ένα κομοδίνο από το Ξενία της Ναυπάκτου, χαρακτηριστικό προϊόν ντιζάιν της δεκαετίας του '60, με τα κουμπιά του ραδιοφώνου στη θέση του συρταριού. Η ένταση του ήχου από το ηχείο του διεγείρει ένα σερβομοτέρ, το οποίο με μια γραφίδα «γράφει» πάνω σε χαρτί που ξετυλίγεται από ρολό. Το ραδιοφωνικό πρόγραμμα της δεκαετίας του '70 που ακούγεται, μετατρέπεται σε ακατάσχετη και ακατάληπτη γραφή. Σύμφωνα με τον καλλιτέχνη, «ο απόηχος του πρόσφατου παρελθόντος μετατρέπεται μέσω ενός ηλεκτρονικού μέσου σε κάτι μη λογικό, ανασύροντας την αμηχανία που αισθανόμαστε γι' αυτό το αντικαταστημένο και "προσφάτως ανακαινισμένο" βιομηχανικό παρελθόν, που, παρά τη νοσταλγία μας γι' αυτό, δεν βρήκε τελικά συνέχεια στη σύγχρονη πραγματικότητά μας».

Στη διάρκεια της έκθεσης το χαρτί γεμίζει σταδιακά το δωμάτιο, συμπυκνώνοντας νοσταλγία, αμηχανία, μνήμη, παραλογισμό και παντελή αμνησία σε ένα χάος, μέσα στο οποίο είναι αδύνατο να προσδιοριστεί η αρχική πρόθεση. Όπως ακριβώς και η πραγματικότητά μας.

Χριστιάνα Γαλανοπούλου

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Νίκος Ποδιάς

Sleeping Beauty

Από την αρχαία εποχή έως τις μέρες μας, οι διαφορετικών προελεύσεων μύθοι, αποτελούν ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης για τους καλλιτέχνες. Εάν τα παραμύθια, σύμφωνα με τους αδελφούς Grimm, είναι «εκπεπτωκότες μύθοι», τότε ορισμένα από αυτά μπορούν, με την κατάλληλη ανάγνωση, να συνεισφέρουν σε νέες ερμηνείες παλαιών συμβολισμών.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, ο Νίκος Ποδιάς με την εγκατάστασή του *Sleeping Beauty*, προσεγγίζει το γνωστό παραμύθι της Ωραίας Κοιμωμένης, δημιουργώντας μια ρεαλιστική και ονειρική ατμοσφαιρική εγκατάσταση. Μέσα από τα δαντελωτά στοιχεία από χαρτί, τα οποία χρησιμοποιεί για την αναπαράσταση του μεσαιωνικού κάστρου με τις περίτεχνες διακοσμήσεις του, ο καλλιτέχνης, «οδηγεί» το θεατή, στην ουσία του μύθου: την αντίληψη της διάστασης του χρόνου.

Ο βαθύς ύπνος της βασιλοπούλας για εκατό χρόνια συγγενεύει τόσο με το μικρό θάνατο του ανθρώπου όταν κοιμάται, όσο και με την έννοια της χρονικής προετοιμασίας την οποία χρειάζεται για να περάσει σε διαφορετικά στάδια της ζωής του. Στο συγκεκριμένο παραμύθι ακινητοποιείται όχι μόνο η Ωραία Κοιμωμένη, αλλά και κάθε έμβιο ον του παλατιού. Ίσως στο υποσυνείδητο ενός μικρού παιδιού, αυτή η ανενεργή χρονική περίοδος να δίνει την αίσθηση ότι όλα θα μείνουν στάσιμα για πάντα. Στην ενήλικη ζωή όμως, αργά ή γρήγορα, μαθαίνουμε ότι μια ήσυχη περίοδος αναμονής είναι συχνά απαραίτητη πριν από μια μεγάλη αλλαγή στη ζωή μας.

Αυτή η περίοδος αδράνειας αποκτά σήμερα ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον, καθώς στις μέρες μας ζούμε σε έναν κόσμο όπου όλα αλλάζουν με δραματικές ταχύτητες, χωρίς να μπορούμε συχνά να επεξεργαστούμε τις επερχόμενες αλλαγές. Ο Νίκος Ποδιάς, μέσα από τη σκληρή και ονειρική του εγκατάσταση, προτρέπει το θεατή να γίνει κοινωνός του έργου του και να ανακαλύψει τις δικές του αλήθειες που κρύβονται πίσω από τους προσωπικούς του μύθους.

Ειρήνη Σαββανή

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Πάνος Σκλαβενίτης

Things of this world

Το πρότζεκτ *Things of this world*, του Πάνου Σκλαβενίτη στοχεύει στην επανανοηματοδότηση των αντικειμένων του κόσμου μας και της «δράσης» τους στο φυσικό περιβάλλον. Η ίδια η ύπαρξη, η συνύπαρξη και η δράση των αντικειμένων ορίζουν μία νέα «κατασκευασμένη» συνθήκη διάδρασης στο χώρο. Πρόκειται για μια απόπειρα εξίσωσης υποκειμένου – αντικειμένου η οποία στηρίζεται στην σημασία που έχουν αμφότερα στον φυσικό και στον τεχνολογικό κόσμο. Η ιδέα παραπέμπει σε σύγχρονες ανθρωπολογικές θεωρήσεις περί «εμπρόθετης δράσης» των πραγμάτων, οι οποίες αμφισβητούν, κατ' αυτό τον τρόπο την κυριαρχία του ανθρώπου επί του κόσμου.

Οι μορφές ύλης που προκύπτουν από την εξέλιξη της φύσης, η μελέτη των αντιθέσεων τους και η σύγκρουση μεταξύ τους, καθορίζουν τη σχέση του ανθρώπου με τον εξωτερικό κόσμο. Το ίδιο το σώμα καλείται ως πολιτισμικό και αισθητηριακό αντικείμενο να παρουσιάσει και να προβάλλει την ύπαρξή του και να ορίσει τις «σωματικές» του δυνατότητες με βάση τα αντικείμενα που το περιβάλλουν. Στο παρόν πλαίσιο ο καλλιτέχνης εξετάζει την ταυτότητα και την ιστορία της ύλης μέσα από τη χρήση της πλαστικής της διάστασης. Είναι αυτό που ο Gilles Deleuze θα ορίσει στην υλιστική φιλοσοφία ως «αυτοποίηση». Σύμφωνα με τον Deleuze τα υλικά και τα αντικείμενα που αναζητά ο καλλιτέχνης γίνονται αδιάσπαστο μέρος της ίδιας της σύλληψης χωρίς ν' αυτονομούνται από την κεντρική ιδέα του έργου. Συνεπώς οι αυτόνομες φόρμες αντανakλώνονται στα υλικά (αυτο-ποίηση) και η αναλογική σχέση της ιδέας με το υλικό παραμένει άρρηκτη. Το *Things of this world* αντιπαραθέτει αντικείμενα σε παραλληλισμό με την κινούμενη εικόνα, με την παρουσία μιας «υποκειμενικής» κατασκευασμένης περσόνας στο χώρο και με την διαμεσολαβημένη εικόνα (τηλεοπτική εικόνα).

Η αντιπαραβολή των έργων του καλλιτέχνη με απλά αντικείμενα τα οποία έχει συλλέξει, σε «συνύπαρξη» με την ανθρώπινη παρουσία και τον επιστημονικό λόγο, αναδεικνύει μια κριτική προσέγγιση για τη μορφή του έργου τέχνης για τη σχέση υποκειμένου/αντικειμένου, χρηστικού υλικού/έργου τέχνης και για τη χειρονομία που σχετίζεται με το τελικό αποτέλεσμα. Στην –κατά Πλάτωνα– οντολογική διάσταση της τέχνης, το στοιχείο της μίμησης αντιπαραθέτει την εξωτερική όψη του πράγματος έναντι του ίδιου του πράγματος. Στο πλαίσιο της σύγχρονης εποχής ο Σκλαβενίτης εξετάζει τη φαινομενική όψη της πραγματικότητας μέσα από την υλική της διάσταση.

Μαργαρίτα Καταγά

Έφη Σπύρου

Antivainin

Η Έφη Σπύρου θέτει ως κινητήριο αφετηριακό μοχλό της εικαστικής έκφρασής της το προσωπικό βίωμα· κινείται στο περιβάλλον μίας τέχνης που πηγάζει από την αυτοαναφορικότητα και επενδύει στη μνήμη, με σκοπό να διεισδύσει στο βαθιά βιωμένο και να φέρει στην επιφάνεια ό,τι ριζώνει μες στο χρόνο χωρίς να έχει επουλωθεί.

Στο δωμάτιο της Σπύρου, παρουσιάζεται το έργο Antivainin, μία εγκατάσταση που μετατρέπει καθημερινά στοιχεία και εικόνες μίας προσωπικής ιστορίας σε «ποιητικά» αντικείμενα, καθορισμένα από προσωπικά βιώματα, ανοιχτά όμως στις διαφορετικές αναγνώσεις κάθε θεατή. Κεντρικό στοιχείο της εγκατάστασης αποτελεί το κρεβάτι, που διαμορφώνεται ως μία λιτή κατασκευή, απογυμνωμένη από καθετί περιγραφικό, ορισμένη με αδρές γραμμές και κυρίαρχο σκελετό. Τα «ανοίγματα» αυτού του σκελετού διαπερνούν λωρίδες τεχνητού φωτός –μοιάζοντας με τις γρίλιες ενός παράθυρου που επιτρέπουν στις δέσμες του ήλιου να περάσουν– ικανού όμως τώρα απλά να φωτίζει και όχι να μεταφέρει την εσωτερική ζωή του κρεβατιού, τα ίχνη της ανθρώπινης ύπαρξης, τις έννοιες της ζωής, του έρωτα, ακόμα και του θανάτου που «αναπνέουν» σε αυτό.

Το περιβάλλον αυτό καταγράφεται μέσα από την αλήθεια της καλλιτέχνιδας σαν ένα νοητό «κελί», σαν ένας χώρος ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι, με ανύπαρκτη εσωτερική φλόγα. Επαναφέροντας τη μνήμη στο σήμερα, η Σπύρου μοιάζει να αναζητά το αντίδοτο για το τραύμα· για εκείνη, το βίωμα διαδραματίζεται ξανά, όχι όμως μάταια. Η ίδια αρνείται την ανικανότητα να ανταποκριθεί στην «πληγή», ψάχνει τον τρόπο το σημάδι της να απαλυνθεί και να συνεχίσει να εξελίσσεται όπως η ζωή. Η καταληκτική εικόνα αυτού του κρεβατιού μεταφέρεται πια στα σχέδιά της: εκεί το κρεβάτι, δίχως όγκο και προοπτική, γίνεται ένα «κείμενο» από λευκές και μαύρες ραβδώσεις, όπου η πλευρά της ανάμνησης και το συνειδητό βλέμμα του τώρα καταλαμβάνουν ισοδύναμο χώρο.

Στην ίδια τροχιά ενδοσκόπησης, το βίντεο της Σπύρου που συνοδεύει την εγκατάσταση, επαναφέρει στο «γυμνό» χώρο την ανθρώπινη παρουσία. Στον τρίπτυχο, λευκό και άχρονο χώρο που αναπτύσσεται γύρω της –αναφορά στους τριπλούς καθρέφτες καλλωπισμού και τα τρίπτυχα της ζωγραφικής τέχνης– μία γυναικεία μορφή περιστρέφεται γύρω από τον άξονά της, ασκώντας ένα είδος τελετουργίας μέσα από τη διαδικασία του χτενίσματος. Παρά τη φιλαρέσκεια που κρύβει η πράξη της, η ίδια «εκμεταλλεύεται» την επαναλαμβανόμενη κίνηση της χτένας σαν μια ψιθυριστή προσευχή, που δίνει ρυθμό για να βυθιστεί σε ένα ταξίδι αυτοσυνειδησίας, λυτρωτικό για τον εαυτό της και αποκαλυπτικό για τους θεατές της. Είναι η πρωταγωνίστρια ενός ονείρου, στο οποίο μπορεί να αγγίξει ανενδοίαστα επιθυμίες, φόβους και εσώτερες σκέψεις, πριν βγει ξανά στην επιφάνεια της πραγματικότητας και λουστεί από το αιχμηρό φως της.

Χάρις Κανελλοπούλου

2012
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Γιάννης Σταματίου

Σίσυφος
1.76m και 70Kg

είναι ευτυχισμένος
είπε ναι κάποτε και τώρα κοπιάζει ασταμάτητα
χωρίς όφελος και ελπίδα

μετά τη πτώση του μήλου στο κεφάλι του Νεύτωνα (του ίδιου μήλου που δάγκωσε ο Αδάμ και η Εύα)
λύθησαν όλα τα μυστήρια - φταίει η βαρύτητα
αργότερα βρέθηκαν και άλλες αιτίες (οι θερμοδυναμικοί νόμοι και αυτή η εντροπία)

τα δράματα έχουν παιχτεί όλα, οι τραγωδίες και αυτές – απόμεινε η μπεκετική επανάληψη
και οι συμβουλές του Heiner Møller
πρέπει να μάθουμε να ζούμε χωρίς χαρά, αλλά και χωρίς απελπισία

Γιάννης Σταματίου

Ο Σίσυφος κι η ευτυχία

Η performative δουλειά του Γιάννη Σταματίου έχει ως αφετηρία το μυθικό Σίσυφο. Διαπραγματεύεται την τραγικότητά του αδιεξόδου του και σχολιάζει την πολυσημία του. Με βασικό άξονα δράσης την επανάληψη, σε μια πρώτη ανάγνωση πρωταγωνιστεί η ατελέσφορη εργασία, η αφόρητη αστική μοναξιά, η αγωνία της έκφρασης ενός προσωπικού λόγου και η εκλιπούσα ελπίδα. Όλα αυτά οδηγούν τελικά στην υποβολή μιας ματαιότητας που καθιστά τραγικό τον ήρωα μέσα από τη συνειδητοποίηση της πεπερασμένης μοίρας του. Σε ένα δεύτερο επίπεδο η επαναληπτική αυτή δράση παραπέμπει στους ανυπέρβλητους νόμους της φύσης- όπως εξάλλου είναι και αυτή η βαρύτητα που τραβάει το βράχο του Σίσυφου κάτω- , σε μια διαρκώς επικρατούσα αταξία και στην, επιστημονικά συνεπαγόμενεξ' αυτής,μη αναστρέψιμη αποστράγγιση της ενέργειας. Άρα σε ένα τέλος – πνευματικό, επικοινωνιακό ή κοσμικό-, η επίγνωση του οποίου καθιστά μοιραία την ίδια την ανθρώπινη ύπαρξη. Η άφεση όμως, λόγω της αδρανούς αποδοχής του πεπρωμένου, αποτελεί την παγίδα του μοιραίου, θέτοντας μέσα στις τρέχουσες πολιτικοοικονομικές συνθήκες – όπου η ματαιότητα έχει αυτοθεσμοποιηθεί-ένα κείμενο και ουσιαστικά οντολογικό ερώτημα:

Πρέπει τελικά- όπως αφορίζει ο Καμύ- να θεωρήσουμε τον Σίσυφο ευτυχισμένο;

Γκέλυ Γρυντάκη

Ξένιος Συμεωνίδης

Στην εγκατάσταση του «Δωμάτιο 301», ο Ξένιος Συμεωνίδης πραγματεύεται έννοιες χωροχρονικότητας, μνήμης και ιστορίας.

Το δωμάτιο 301 του εμβληματικού για την Κύπρο κοσμοπολιτικού ξενοδοχείου Λήδρα Πάλας, είναι γνωστό και ως «Δωμάτιο Ελίζαμπεθ Τέιλορ - Ρίτσαρντ Μπάρτον» καθώς σε αυτό διέμεναν οι δύο διάσημοι σταρ του παγκόσμιου κινηματογράφου στις «τράνζιτ» επισκέψεις τους στην Κύπρο.

Στις μέρες μας το ίδιο δωμάτιο φιλοξενεί τον εκάστοτε διοικητή της Ειρηνευτικής Δύναμης των Ηνωμένων Εθνών, αφού το ξενοδοχείο που βρίσκεται στη Νεκρή Ζώνη της Λευκωσίας έχει μετατραπεί σε στρατώνα κυανοκράνων και έχει υπάρξει στο παρελθόν, μεταξύ άλλων, θέατρο μαχών, ανταλλαγών αιχμαλώτων, διαπραγματεύσεων και δικαιοδικών συναντήσεων μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Η εγκατάσταση του Συμεωνίδη εξυφαίνει με κριτικό τρόπο θέματα σύγχρονης μυθολογίας της μαζικής κουλτούρας και κοινωνικό-πολιτικής πραγματικότητας. Το ιερό που στήνεται στη μπιανιέρα του δωματίου του αθηναϊκού ξενοδοχείου κοσμείται με σύγχρονα αφιερώματα και ενθυμήματα, ευτελή ή πολύτιμα, προσωπικά ή και όχι, απολιθώματα σύνθετων εσωτερικών διεργασιών.

Το συνονθύλευμα των διαφόρων αυτών αναμνήσεων δημιουργεί ένα simulacrum συλλογικής μνήμης, η οποία όμως καταλαμβάνει πραγματικό χώρο και χρόνο. Σύμφωνα με την Marianne Hirsch: «Η μνήμη μας δεν είναι ποτέ εξ' ολοκλήρου "δική μας", ούτε οι εικόνες αδιαπραγμάτευτες αναπαραστάσεις του παρελθόντος μας».

Η σιγή του (νεκρικού) θαλάμου, όπως αυτή φυλάσσεται από τον «στρατιώτη των Ηνωμένων Εθνών», η ζωντανή αναπαράσταση του χώρου του ιερού στο μόνιτορ του προθαλάμου, τα αποσπάσματα ταινιών και οι φωτογραφίες της σταρ, δημιουργούν ένα σύγχρονο καθαρτήριο μνήμης.

Η Nancy K. Miller υποστηρίζει πως ο γιος, για να αναπαραστήσει ολοκληρωτικά τον εαυτό του, πρέπει να αναπαραστήσει τη μητέρα του, το δικό του «άλλο», χωρίς να παραλείψει ούτε μια λέξη. Ο Ξένιος Συμεωνίδης στον δικό του μύθο χρησιμοποιεί στοιχεία και αντικείμενα της μητέρας του, της σύγχρονης κυπριακής ιστορίας, καθώς και της Elizabeth Taylor ως (τραγικού) συμβόλου της «κοινωνίας του θεάματος».

Μέσα από την χωρική του ταξινόμηση δημιουργεί μια ετεροτοπία, έναν ενδιάμεσο χώρο, «ούτε εδώ, ούτε εκεί», ταυτόχρονα φυσικό και νοητικό, με ασταθή χρονικά όρια. Αυτή η επαλληλία των παράλληλων χώρων, ιστορίας, μνήμης και νοημάτων δημιουργούν μια ανεκπλήρωτη ουτοπία, η οποία έχει αφεθεί «να στοιχειώσει» μέσω των διαφόρων τεμνομένων χρονικοτήτων. Αυτός ο «άλλος χώρος» δεν επιβάλλει ηγεμονικά την παρουσία του, αλλά πρόκειται για ένα πέρασμα, ένα κατώφλι στην ασταθή περιοχή του inframince κατά Duchamp, στον χώρο πέραν των διαστάσεων.

Προσεγγίζοντάς το με αυτόν τον τρόπο, το «Δωμάτιο 301» αποτελεί ένα σύγχρονο μνημείο, ιδιωτικό και δημόσιο, μεταξύ παρουσίας και απουσίας, βαθύτατα προσωπικό και εν δυνάμει πολιτικό.

Γιάννης Τουμαζής

ROOMS 2012

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Νίκη Τσάχρα, Αγάθη Τσορώνη

Private goes public

Οι εσωτερικοί χώροι και τα καθημερινά αντικείμενα μεταφέρουν πλήθος πληροφοριών για το ιδιωτικό περιβάλλον, τον εργασιακό χώρο, την επαγγελματική ενασχόληση, τις συνήθειες, την κοινωνική θέση, αλλά και τον τρόπο που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του μέσα σε αυτούς. Τα δωμάτια των ξενοδοχείων μολονότι χαρακτηρίζονται από ένα σχετικά στερεότυπο εξοπλισμό, κάποιο συμβατικό διάκοσμο που εξυπηρετεί συγκεκριμένες ανθρώπινες λειτουργίες, παραπέμπουν ομοίως σε προσωπικά βιώματα, μνήμες και ενίοτε σε ένα είδος βραχυπρόθεσμης ταυτότητας, αφού ο φιλοξενούμενος προσθέτει το προσωπικό του εφήμερο ίχνος. Η Νίκη Τσάχρα και η Αγάθη Τσορώνη επιχειρούν με διαφορετικά μέσα μια εικαστική παρέμβαση βασισμένη στην αντίληψη του ιδιωτικού περιβάλλοντος και την ταυτότητα των αντικειμένων στο χώρο. Η δεσμευτική λειτουργία του χώρου και του περιεχομένου αποτελούν αφετηρία και πρόκληση για τη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία, της οποίας η θεμελιώδης ιδέα και σημασία, σύμφωνα με τον M. Duchamp, εξελίσσονται με τη συμμετοχή του θεατή.

Κατασκευασμένα από ευτελή βιομηχανικά προϊόντα τα έργα της Νίκης Τσάχρα σχηματίζουν επιφάνειες με επαναλαμβανόμενα σχήματα που αναπτύσσονται σε διαφορετικά επίπεδα. Χρηστικά αντικείμενα που παραπέμπουν σε καθημερινές δραστηριότητες συνθέτουν μέσα από τη συσσώρευση και σύνδεση ένα αδιάρρηκτο σύμπλεγμα, που αποδεσμευμένο από τη συμβατική λειτουργία των επί μέρους στοιχείων αποκτά νέα ταυτότητα, προκαλώντας πολλαπλούς εννοιολογικούς συνειρμούς. Υποταγμένο στο γενικό σύνολο έκαστο συστατικό τμήμα συμβάλει στη δημιουργία ενός επαναλαμβανόμενου θέματος ή διακόσμου, όχι με το σχήμα και την υλική του υπόσταση αλλά κυρίως με την επίδραση που ασκεί στο θεατή (A. Coomaraswamy). Έτσι καθώς η μηχανική τάξη αποκαλύπτει μια τελετουργική διαδικασία προσαρμοσίμης διαδοχής όμοιων στελεχών, η επανάληψη παραπέμπει παράλληλα στο τυποποιημένο και άψυχο που αποτελούν βασικά συστατικά της ειρωνείας. Η ρεαλιστική λεπτομέρεια υποχωρεί και ο αφαιρετικός χαρακτήρας της σύνθεσης κυριαρχεί, μεταμορφώνοντας το πραγματικό σε ψευδαισθησιακό. Αποτρέποντας με αυτό τον τρόπο όποια αναφορά στη χρηστικότητα ή στη μνήμη των οικείων πραγμάτων, η εφήμερη σχέση μας με αυτά αναπροσδιορίζεται μέσα από την αμφίσημη λειτουργία του έργου τέχνης.

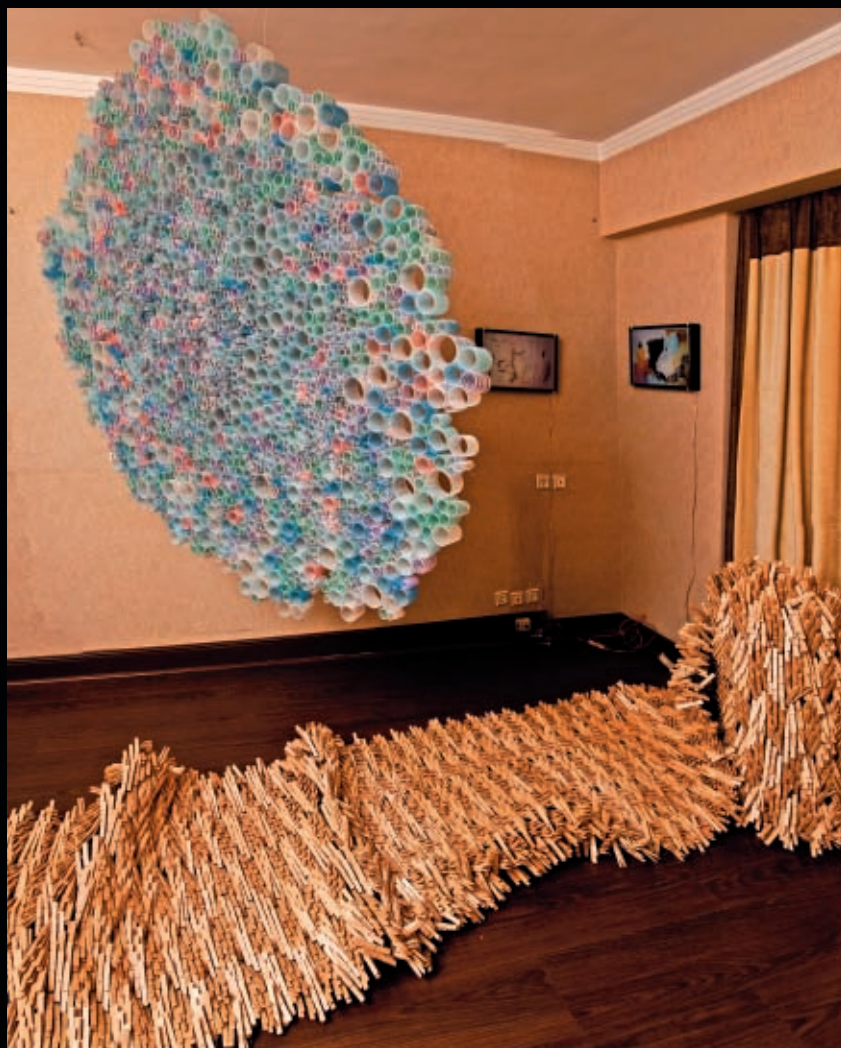
Αντίστοιχα η Αγάθη Τσορώνη καταγράφει υπό μορφή σημειώσεων τις εντυπώσεις που δημιουργεί η καθημερινή θέαση του ιδιωτικού χώρου, παρεμβάλλοντας διαδοχικές σχεδιαστικές απεικονίσεις του με συμβατικά ζωγραφικά μέσα. Σχέδια με μολύβια και ελαιογραφικές μελέτες αναπαριστούν αφαιρετικά, με αμεσότητα και χωρίς περαιτέρω επεξεργασία, στοιχεία ενός εσωτερικού και προσωπικά αντικείμενα που προοδευτικά τροποποιούνται, μετατοπίζονται μέσα από την εξέλιξη της ζωγραφικής διαδικασίας και καταργώντας την αναλογική σχέση τους με το χρόνο παραπέμπουν στην ανθρώπινη παρουσία ή λειτουργούν ως ενθύμια προσωπικών βιωμάτων. Ωστόσο μέσα από τη ψηφιακή επεξεργασία και τη χρήση φωτοεκτυπωτικών τεχνικών ο ρόλος του ζωγραφικού έργου μεταβάλλεται, αφού προβαλλόμενο σε φωτεινές οθόνες προτείνεται ως αντικείμενο καθημερινής χρήσης συνδεδεμένο με καθημερινές οπτικές εμπειρίες και πρακτικές. Αυτή η συνύπαρξη της ζωγραφικής παράδοσης και της νέας τεχνολογίας καταλήγει στη διεύρυνση των οπτικών δυνατοτήτων, αμφισβητώντας τα όρια της λειτουργίας και τη μοναδικότητα του έργου τέχνης. Το ζωγραφικό μέσο καθίσταται άυλο, καθώς η φωτεινή πηγή, τοποθετημένη στο εσωτερικό της εικόνας, καθορίζει το επίκεντρο και το εύρος ενός προσβάσιμου προσωπικού κόσμου.

Τάσος Κουσουρής

ROOMS 2012

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Dimitrios Kargotis/Dash MacDonald

Imagine Being a World Leader

Οι DASHNDEM ή κατά κόσμον Dimitrios Kargotis (γ.1982/Λονδίνο) και Dash MacDonald (γ.1983/ Wendover) αποτελούν καλλιτεχνικό δίδυμο από την ημέρα που αποφοίτησαν από το Royal College of Art του Λονδίνου. Στην καλλιτεχνική τους πρακτική χρησιμοποιούν κυρίως την περφόρμανς στο δημόσιο χώρο, την παρέμβαση και το πείραμα, με τα οποία εκθέτουν τις επιπτώσεις των υφιστάμενων κοινωνικών και πολιτικών συστημάτων και των εκάστοτε θεσμικών μηχανισμών.

Στα Rooms 2012 οι DASHNDEM παρουσιάζουν το έργο *Imagine Being a World Leader* στο οποίο οι καλλιτέχνες διδάσκουν μία ομάδα παιδιών του δημοτικού σχολείου, ηγεσία και δεξιότητες για την εκφορά δημόσιων λόγων. Με τη βοήθεια επαγγελματιών, οι καλλιτέχνες δημιουργούν βιβλία ασκήσεων τα οποία διδάσκουν στα παιδιά βασικά κλειδιά της ρητορικής όπως είναι η έκφραση, η στάση, οι κινήσεις, η γλώσσα του σώματος, η οπτική επαφή με το κοινό στο οποίο απευθύνονται, η σωστή άρθρωση, ο τονισμός και η έμφαση στο λόγο.

Αποδομώντας αυτές τις τεχνικές και διδάσκοντας τα παιδιά μέσα σε δύο μόνο ημέρες που διαρκεί το εργαστήριο κάποιες από τις βασικές μεθόδους της ρητορικής, οι καλλιτέχνες πειραματίζονται με τη δομή του λεγόμενου «ξύλινου λόγου», δίνουν την ευκαιρία στον θεατή να επανεξετάσει αυτούς τους μηχανισμούς ελέγχου και καταρίπτουν το μύθο του προικισμένου ομιλητή, συνθλίβοντας την εικόνα των πολιτικών οι οποίοι ξεχωρίζουν με τον λόγο τους χάρη στη χρήση της ρητορείας και μιας σειράς από παρόμοια τεχνάσματα.

Ταυτόχρονα, οι DASHNDEM αναρωτιούνται: Ποιοί θα είναι οι ηγέτες του μέλλοντος; Και ποιές τεχνικές μάρκετινγκ θα χρησιμοποιούν οι πολιτικοί αυτοί; Με φόντο μπλε κουρτίνες, δύο σημαίες, το κόκκινο χαλί και ένα βήμα ομιλητή παρόμοιο με εκείνο που χρησιμοποιεί ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών στις συνεντεύξεις τύπου στον Λευκό Οίκο αλλά προσαρμοσμένο εδώ στο ύψος των παιδιών, οι καλλιτέχνες αντικαθιστούν τον κυβερνήτη με οχτάχρονα παιδιά τα οποία παρόλη την προσπάθεια και την πρόθεση τους να ενσαρκώσουν το χαρακτήρα που τους δόθηκε με απόλυτη σοβαρότητα, εκφράζουν μαζί με την ελπίδα για αλλαγή την οποία φέρουν στα νεαρά πρόσωπά τους και μία υποψία χλεύης ή εμπαιγμού της παρούσας κατάστασης μεταμορφώνοντας τη σύνοδο κορυφής σε παρωδία.

Σε μία κοινωνία που κάθε συζήτηση γύρω από βασικές αρχές έχει καθεί και η πίστη στους πολιτικούς αρχηγούς και στα ουτοπικά οράματα έχει ναυαγήσει, το έργο *Imagine Being a World Leader* σε συμβολικό τουλάχιστον επίπεδο, επαναφέρει την ανάγκη που έχουμε όλοι για πίστη και ελπίδα για το μέλλον.

Χριστίνα Ανδρουλιδάκη

ROOMS 2012

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Είκοσι Τρεις Επιμελητές Προτείνουν Νέους Καλλιτέχνες

ΔΩΜΑΤΙΟ

501	Γκέλυ Γρυντάκη
502	Γιάννης Τουμαζής
504	Αρετή Λεοπούλου
506	Μαρία Γοργία
507	Έφη Στρούζα
508	Νίκος Μυκωνιάτης
509	Χάρις Κανελλοπούλου
510	Γιώτα Κωνσταντάτου
511	Φαίη Τζανετουλάκου
512	Γιώργης - Βύρων Δάβος
513	Δηώ Καγγελάρη
514	Τάσος Κουτσουρής
515	Χάρης Σαββόπουλος
516	Χριστίνα Γαλανοπούλου
517	Μαρία Μαραγκού
519	Βασιλική Βαγενού
520	Λίνα Τσίκουτα
521	Αλέξιος Παπαζαχαρίας
522	Χριστίνα Ανδρουλιδάκη
523	Ειρήνη Σαββανή
524	Κωστής Σταφυλάκης
525	Μαργαρίτα Καταγά
526	Κωνσταντίνος Πατέστος

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Γιάννης Σταματίου
Ξένιος Συμεωνίδης
Θεοφάνης Νούσκας
Ομάδα Αμάλγαμα
Ιάνθη Αγγελίογλου
Στέλλα Δρυγιαννάκη
Έφη Σπύρου
Ιωάννα Κασίκη
Αλέξανδρος Κακλαμάνος, Θεόδωρος Σταματόγιαννης
Παναγιώτης Μπρέντας
Ελίζα Αλεξανδροπούλου, Χριστίνα Καμμά
Νίκη Τσάχρα, Αγάθη Τσορώνη
Νικολέττα Αντωνάκου, Βιργινία Μαστρογιαννάκη, Αναστάσης Στρατάκης
Δημήτρης Παπουτσάκης
Ναταλία Μηλιώκα
Χρήστος Κωτσούλας
Πέγκυ Κλιάφα, Γιάννης Μουράβας
Θάνος Κυριακίδης
DASHNDEM (Dimitrios Kargotis & Dash MacDonald)
Νίκος Ποδιάς
Γιάννης Μπελημπασάκης
Πάνος Σκλαβενίτης
Ματίνα Κουσίδη

Ευχαριστούμε πολύ όσους συμμετέχουν σε αυτή τη διοργάνωση, τους Επιμελητές, τους Καλλιτέχνες και ασφαλώς το ξενοδοχείο St George Lycabettus και την οικογένεια Ειρήνης Βασιλοπούλου για τη θερμή φιλοξενία που μας παρέχει για ακόμα μια φορά και για το σταθερό ενδιαφέρον τους για τη σύγχρονη τέχνη και τη συνεχή και πολύπλευρη υποστήριξη και προβολή πολιτιστικών δραστηριοτήτων.

ROOMS²⁰¹²⁺

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Copyright Αίθουσα Τέχνης Καππάτος
All rights reserved. Ιανουάριος 2012
Φωτογράφιση Γιάννης Κόκκαλης

χορηγοί

ROOMS²⁰¹²+

Contemporary Art Show

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Twenty Three Curators propose Young Artists

Kappatos Gallery, 12 Athinas str., 105 54 Athens
T: 210 3217931, 6976490908 F: 210 3212745
gallery@kappatosgallery.com
www.kappatosgallery.com

Pantheon Cultural Non Profit Society
12 Athinas str., 105 54 Athens T: 210 3257751
pan8eon@otenet.gr